

Arrest

nr. 267 927 van 7 februari 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 6 mei 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 22 april 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 januari 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat A. LOOBUYCK verschijnt voor verzoeker, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 januari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 25 januari 2021 om internationale bescherming. Op 22 april 2021 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) een beslissing houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat). Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Somalische nationaliteit en bent u van afkomstig van de Sheikh clan. U bent moslim en u bent afkomstig uit het Kahda district, Mogadishu.

Op 12 december 2019 verliet u Somalië. U reisde per vliegtuig naar Turkije en maakte vervolgens per boot de oversteek naar Griekenland. U diende een verzoek om internationale bescherming in op 15 januari 2020 bij de Griekse autoriteiten. U verbleef in een kamp op het eiland Leros. U voelde zich niet welkom op het eiland en u merkte dat de bewoners tegen de migranten waren gekant. Er werden stenen gegooid en er waren protesten tegen het vluchtelingenkamp. Toen u naar de stad op het eiland probeerde te gaan, werd u tot twee maal toe gevolgd door racistische personen op een motor. Hierna durfde u het kamp niet meer te verlaten.

Op 6 mei 2020 werd u subsidiaire bescherming toegekend. Na deze beslissing diende u onmiddellijk het opvangkamp te verlaten. U stond op straat en u wist niet wat te doen. U probeerde samen met enkele anderen om hulp te gaan vragen bij het kamp. De begeleiders hebben jullie tenten afgebroken en omdat jullie niet wilden weg gaan belden ze de politie. De politie trad hardhandig op en u kon niet anders dan het kamp te verlaten. U sliep op het strand. U slaagde er niet in om uw documenten als subsidiair beschermde aan te vragen. In augustus 2020 trok u naar Athene. In de periode van augustus 2020 tot september 2020 werd u vijf keer aangehouden door de Griekse politie in het kader van een identiteitscontrole. De politie heeft u in vier van de vijf gevallen geslagen. U werd ook vernederd door politieagenten. Nadien trachtte u steeds de politie te ontlopen om verdere problemen te vermijden. U had geen onderdak in Athene en u moest overleven op straat. U vernam dat het zinloos was om werk te zoeken omdat u geen kans zou maken op een job omwille van uw huidskleur. U had geen geld, u sprak de taal niet en u had geen recht op medische zorgen. U kreeg een huidaandoening door uw leefomstandigheden. U hoorde dat ook personen die internationale bescherming verkregen nog werden teruggestuurd naar Turkije vanuit andere Griekse steden.

U zamelde geld in via uw familie in Somalië en met een vals paspoort reisde u per vliegtuig naar België op 21 januari 2021. Op 25 januari 2021 werd uw verzoek om internationale bescherming geregistreerd door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

U legt geen documenten neer ter staving van uw verzoek.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle gegevens in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard in overeenstemming met artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980.

Uit de elementen die voorhanden zijn (zie: verklaring DVZ punt 22, Eurodac fiche, CGVS notities van het persoonlijk onderhoud, pg 3), blijkt dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, namelijk in Griekenland. U verkreeg er de status van subsidiair beschermde. Deze vaststelling wordt door u niet betwist (CGVS, pg 3).

In het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel (GEAS) moet worden aangenomen dat uw behandeling en rechten er in overeenstemming zijn met de vereisten van het Verdrag van Genève, het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Het Unierecht steunt immers op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen. Dit impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het

Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de door dat recht erkende grondrechten [zie: HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nrs. C 297/17, C 318/17, C 319/17 en C 438/17, ECLI:EU:C:2019:219, Ibrahim e.a., randnummers 83-85 en HvJ (Grote kamer) 19 maart 2019, nr. C 163/17, ECLI:EU:C:2019:218, Jawo, randnummers 80-82]. Hieruit volgt dat verzoeken van personen die reeds internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat in beginsel niet-ontvankelijk kunnen worden verklaard als uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen.

De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen kunnen bestaan met betrekking tot de mate waarin aan begunstigden van internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen uitoefenen, doet geen afbreuk aan het gegeven dat zij onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van de lidstaat die de bescherming heeft toegekend toegang krijgen tot bijvoorbeeld (sociale) huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling, en bijgevolg óók dezelfde stappen zullen moeten ondernemen om hiervan gebruik te maken. Bij de beoordeling van de situatie van begunstigden gelden dan ook de omstandigheden van de daar aanwezige onderdanen als maatstaf, niet de omstandigheden in andere lidstaten van de Europese Unie, en wordt rekening gehouden met de realiteit dat óók de socio-economische mogelijkheden van deze onderdanen erg problematisch en complex kunnen zijn.

In het andere geval zou het gaan om een vergelijk van nationale socio-economische systemen, bestaansvoorzieningen en nationale regelgeving, waarbij begunstigden van internationale bescherming een meer voordelige regeling zouden kunnen bekomen dan de onderdanen van de lidstaat die hen bescherming heeft verleend. Dit zet niet alleen het voortbestaan van het GEAS op de helling, maar werkt tevens irreguliere, secundaire migratiestromen in de hand, evenals discriminatie ten overstaan van EU-onderdanen,...

Ook het Europees Hof van Justitie oordeelde dat enkel uitzonderlijke omstandigheden in de weg staan dat het verzoek van een persoon die reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, niet-ontvankelijk wordt verklaard, namelijk wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de begunstigde van internationale bescherming in een andere lidstaat hem er blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling zoals bepaald in artikel 4 van het Handvest, welk artikel overeenstemt met artikel 3 EVRM. Het Hof voegde eraan toe dat bij de beoordeling van alle gegevens van de zaak een "bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid" moet worden bereikt, wat slechts het geval is "wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid" [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 88-90 en Jawo, randnummers 90-92].

Situaties die géén "zeer verregaande materiële deprivatie" teweegbrengen, zijn volgens het Hof van Justitie níét van aard zijn om de vereiste drempel van zwaarwegendheid te bereiken, zelfs al worden deze bijvoorbeeld gekenmerkt door een grote onzekerheid of sterke verslechtering van de levensomstandigheden, door de omstandigheid dat begunstigden van internationale bescherming in een andere lidstaat er geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden zonder dat zij anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, door het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds bescherming heeft verleend, door de omstandigheid dat de vormen van familiale solidariteit waarop onderdanen van een lidstaat een beroep kunnen doen om het hoofd te bieden aan tekortkomingen van het sociale stelsel van die lidstaat meestal niet voorhanden zijn voor personen die er internationale bescherming genieten, door een bijzondere kwetsbaarheid die specifiek de begunstigde betreft of door het bestaan van tekortkomingen bij de uitvoering van integratieprogramma's voor begunstigden [Ibid., Ibrahim e.a., randnummers 91-94 en Jawo, randnummers 93-97].

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te

weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met racisme en discriminatie op het eiland Leros zoals protesten van eilandbewoners tegen het vluchtelingenkamp waar u verbleef, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Dit geldt ook voor het handgemeen dat zou zijn ontstaan toen de politie er werd bijgehaald omdat u en anderen het kamp weigerden te verlaten vlak nadat u had vernomen dat uw verzoek om internationale bescherming was ingewilligd (CGVS, pg 4). U kon op dat moment een aanvaring met de politie hebben vermeden indien u de vraag van de begeleiders om het kamp te verlaten zou hebben gerespecteerd (CGVS, pg 4). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar u inriep dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland vijf keer werd gearresteerd door de Griekse politie in het kader van identiteitscontroles (CGVS, pg 5) in een periode van ongeveer twee maanden en dat daarbij verbaal en fysiek geweld werd gebruikt door politieagenten, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent bijzonder vaag bleven zodat er mag worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van deze aanhoudingen. Hoewel u dus vijf keer zou zijn vastgehouden door de politie totdat uw identiteit kon worden vastgesteld aan de hand van vingerafdrukken, kon u geen antwoord verstrekken op verschillende vragen naar de plaats van aanhouding en de plaats van vasthouding. Een eerste keer werd u opgepakt in de buurt van een grote kerk waarvan u de naam niet kon geven en werd u naar het politiekantoor gebracht dat u niet nader kon specificeren (CGVS, pg 5, pg 6). Het tweede politiekantoor waar u terecht kwam zou 'ergens buiten de stad' liggen en u bleef er twee dagen (CGVS, pg 6). Indien u twee dagen vertoeft in een politiekantoor mag toch verwacht worden dat u het politiekantoor zou kunnen benoemen of beter zou kunnen situeren. Bij de tweede arrestatie werd u meegenomen van bij een markt of een soort winkelcentrum waarvan u evenmin de naam kende (CGVS, pg 6). Naar welk politiekantoor u bij uw vijfde arrestatie zou heen gebracht zijn, bleef ook onduidelijk (CGVS, pg 7). U kwam niet verder dan een verwijzing naar een 'achterwijk' waar u meestal verbleef (CGVS, pg 7).

Daarnaast hebt u de arrestaties en het politiegeweld dat u zou hebben ondergaan helemaal niet vermeld in het kader van uw interview bij de DVZ. Indien u werkelijk tot vier maal toe zou geslagen zijn door de Griekse politie in Athene, is het weinig geloofwaardig dat u dit volledig ongemoeid laat wanneer u op de DVZ wordt gevraagd een overzicht te geven van de redenen waarom u gevlucht bent uit Griekenland (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Uw uitleg dat u alles kort moest vertellen bij de DVZ, kan dan ook niet volstaan om deze omissie te verantwoorden (CGVS, pg 7).

Tevens moet worden aangestipt dat u eventuele problemen met de Griekse politie in de toekomst zou kunnen vermijden door ervoor te zorgen dat u zichzelf kunt identificeren ten overstaan van de Griekse autoriteiten in geval van een identiteitscontrole. U verklaarde in dat verband dat u geen verblijfsvergunning had, omdat het niet mogelijk was geweest om uw documenten aan te vragen omdat u heel snel het kamp op Leros moest verlaten en u niet naar het kantoor kon gaan op Leros waar u een verblijfsdocument zou moeten aanvragen. U zou zich niet hebben kunnen wenden tot de bevoegde dienst omdat er demonstraties waren tegen migranten op Leros in die periode en het kantoor ver lag van het strand waar u sliep en u geen geld had voor een taxi of een bus en het daarbij ook riskant was (CGVS, pg 9). Het lijkt onwaarschijnlijk dat u omwille van deze redenen er niet in zou geslaagd zijn om in de periode van mei 2020 tot augustus 2020 geen enkele keer het kantoor te bereiken waar u een verblijfsdocument diende aan te vragen. Hoe dan ook zult u in Griekenland de nodige stappen moeten zetten en u in regel moeten stellen met de Griekse regelgeving om het juiste verblijfsdocument aan te vragen.

Op die manier zou u er eveneens voor kunnen zorgen dat een van de andere problemen die u aanhaalde zich niet meer zullen herhalen, namelijk dat u geen medische zorg zou hebben gekregen voor uw huidprobleem. U verklaarde namelijk dat je jezelf moet kunnen identificeren als je naar het ziekenhuis gaat en dat u wel bescherming kreeg maar geen (verblijf)kaart had (CGVS, pg 9). Wie geen documenten kon voorleggen moest meteen veel geld betalen (CGVS, pg 9). Gelet op deze verklaringen

mag er worden aangenomen dat u wel degelijk over medische zorgen zou kunnen beschikken in Griekenland wanneer u die zou nodig hebben.

Waar verder uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met erg precare en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, huisvesting en integratie – u haalde aan dat u geen onderdak had in Athene, dat u van augustus 2020 tot uw vertrek in januari 2021 op straat moest slapen, dat u geen geld had, dat u geen werk had, dat u de taal niet sprak (CGVS, pg 4) – moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. U hebt niet alle mogelijkheden uitgeput om uw situatie te verbeteren. Uit niets blijkt dat u effectief bijstand zou hebben aangevraagd aan de Griekse overheid nadat u de status van subsidiaire bescherming werd toegekend. U toont op geen enkele wijze aan dat de Griekse overheid u elke vorm van bijstand zou weigeren. U zou zich tot het Rode Kruis hebben gewend voor humanitaire hulp, maar zij zouden onbereikbaar zijn (CGVS, pg 8). Andere humanitaire organisaties hebt u niet gecontacteerd om hulp te zoeken op het vlak van huisvesting of tewerkstelling, want u kende enkel het Rode Kruis (CGVS, pg 8). U hebt zelf op geen enkel moment concrete pogingen ondernomen om aan werk te komen. U hoorde van uw landgenoten dat het zinloos was omdat u omwille van uw huidskleur toch geen werk zou krijgen en er waren geruchten dat mensen werden gerepatriëerd omdat ze werk zochten (CGVS, pg 7) U legde zich daar bij neer en u ging niet effectief op zoek naar een job.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

Tot slot dient te worden aangestipt dat u die beweerde zelfs geen geld te hebben voor een ticket voor de bus of een taxirit op Leros, er wel in slaagde met de hulp van uw familie een smokkelaar in te schakelen die u voor een aanzienlijke geldsom (verklaring DVZ, punt 31: 2000 dollar, CGVS: 1000 dollar, pg 10) in het bezit stelde van een vals paspoort om per vliegtuig vanuit Griekenland naar België te reizen. Dit getuigt van keuzemogelijkheden en een mate van zelfredzaamheid.

Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat u het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, niet weerlegt. Bijgevolg zijn er géén feiten of elementen voorhanden die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° op uw specifieke omstandigheden in de weg staan, en wordt uw verzoek niet-ontvankelijk verklaard.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Somalië.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6, § 3, (eerste lid), 3°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de

vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

"II.1.1. Artikel 57/6, §3, 3° Vw is een omzetting van artikel 33, 2, a van de Procedurerichtlijn (richtlijn 2013/32/EU) en laat toe dat een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard "als de verzoeker al internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat". Geen van beide rechtsbronnen legt expliciet voorwaarden op bij het nemen van die beslissing, zoals een onderzoek naar de leefomstandigheden in de andere lidstaat.

Voor de wijziging van de Verblijfswet, in werking getreden op 22 maart 2018, voorzag het oude artikel 57/6/3 een uitzondering: wanneer de verzoeker elementen aanbrengt waaruit blijkt dat hij geen beroep meer kan doen op die bescherming. Hoewel deze uitzondering niet meer expliciet vermeld wordt, moet de huidige formulering nog steeds zo begrepen worden omdat deze in tegenwoordige tijd geformuleerd is ("bescherming geniet"). Dit blijkt ook uit de Memorie van Toelichting, die verder bevestigt dat de bewijslast zoals voordien bij de verzoekende partij ligt.

De fundamentele mensenrechten uit het Europees Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (Handvest) en het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM) moeten steeds gerespecteerd worden. Het terugsturen van een verzoekende partij mag nooit een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 EVRM tot gevolg hebben. Het Europese Hof van Justitie stelt dat het in uitzonderlijke gevallen kan dat in een lidstaat de fundamentele rechten van een verzoekende partij in gevaar komen. Er is daarvoor niet noodzakelijk sprake van systematische tekortkomingen in het asiel- en opvangsysteem van de lidstaat. Deze rechtspraak in het kader van de Dublin III-verordening geldt volgens de Raad ook voor personen die al een beschermingsstatuut genieten (zie ook RvV 211.222 van 18 oktober 2018).

De verzoekende partij toont misschien niet aan dat zij geen bescherming tegen refoulement geniet in Griekenland, maar wel dat zij bij terugkeer een risico loopt op een onmenselijke en vernederende behandeling, wat het beschermingsstatuut ineffectief maakt (cf. infra).

II.1.2. Verwerende partij minimaliseert de problemen die verzoekende partij gekend heeft in Griekenland en stelt het volgende:

(...)

Nochtans heeft zij erg uitgebreid verteld over haar problemen en haar vrees. Maar er is meer, niettegenstaande verzoekende partij bescherming geniet in Griekenland, kan zij zich er niet op beroepen gezien de Griekse autoriteiten (erkende) vluchtelingen volledig aan hun lot overlaten.

Verzoekende partij kan zich niet langer beroepen op de bescherming die zij heeft verkregen in Griekenland, omwille van de vernederende levensomstandigheden aldaar. Een terugkeer naar Griekenland zou aldus een schending van artikel 3 EVRM inhouden.

Zo werd zij na het verkrijgen van haar statuut uit de tent gezet en werd zij volledig aan haar lot overgelaten. Zij diende op straat te slapen. Als ze om hulp en begeleiding vroegen weigerde men hen te helpen en belde zelfs de politie:

p. 4 CGVS

(...)

Verzoekende partij kreeg geen medische hulp en werd gediscrimineerd omwille van haar huidskleur:

p. 5 CGVS

(...)

p. 7 CGVS

(...)

Als verzoekende partij hulp vroeg aan de politie, werd zij niet alleen wandelen gestuurd, maar werd zij ook in elkaar geslagen: p. 4 CGVS

(...)

(...) p. 4 CGVS

(...)

(...) p. 5 CGVS

(...)

Ook werk vinden was voor verzoekende partij onmogelijk: p. 7 CGVS

(...)

Verzoekende partij zocht hulp, maar er werd geen gehor aan gegeven: p. 8 CGVS

(...)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft reeds bevestigd dat in bepaalde gevallen bepaalde socio-economische en humanitaire omstandigheden het niveau van artikel 3 kunnen bereiken. Zo stelt het EHRM in het M.S.S.-arrest:

"249. (...)

250. (...)"¹

Aldus stelt het EHRM dat bepaalde socio-economische verplichtingen positief recht zijn geworden op grond van EU-wetgeving en de omzetting daarvan in Grieks nationale wetgeving. Het Hof legt een hogere beschermingsstandaard op aan EU-lidstaten omdat zij specifieke verbintenissen zijn aangegaan onder EU-wetgeving t.a.v. een specifieke groep personen, nl. asielzoekers.²

II.1.3 In casu had verzoekende partij bescherming in Griekenland. Maar ook zij zijn een kwetsbare groep,³ en ook voor hen rusten er positieve verplichting op Griekenland. Deze verplichtingen staan opgetekend in zowel de Conventie van Genève als de Kwalificatierichtlijn die de kenmerken van 'internationale bescherming' omschrijven. Dit zijn die rechten die volgen uit het erkend zijn als vluchtelingen/subsidiar beschermden.⁴

Zo stelt artikel 21 van de Kwalificatierichtlijn dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement moeten in acht nemen, en bepalen artikelen 24 en 25 dat lidstaten zo snel mogelijk respectievelijk een verblijfstitel en reisdocumenten moeten afleveren aan personen met de vluchtelingenstatus. Maar 'internationale bescherming' wordt ook gekenmerkt door het toekennen van bepaalde socio-economische rechten:

a. Gezondheidszorg

Artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn stelt dat vluchtelingen toegang tot de gezondheidszorg moeten krijgen:

"(...)"

Hoewel erkend vluchtelingen in Griekenland in theorie recht hebben op gezondheidszorg, blijkt dat zij in de praktijk niet de nodige medische zorgen verkrijgen wegens o.a. een gebrek aan informatie en tolkdiensten.

Verzoekende partij maakt zich grote zorgen over de toegang tot medische zorgen in Griekenland. Verzoekende partij heeft medische hulp nodig, maar kreeg deze niet in Griekenland.

b. Integratievoorzieningen

Artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn voorziet toegang tot integratievoorzieningen:

"(...)"

Er worden onvoldoende lessen voorzien om volwassen erkende vluchtelingen de kans te geven om de taal te lezen, waardoor ze in een vicieuze cirkel terecht komen. P. 220 AIDA rapport⁵

"(...)"

Verzoekende partij heeft nooit toegang gekregen tot taallessen of professionele opleiding. Bij het verlaten van het opvangcentrum kreeg zij ook geen informatie over mogelijke integratieprogramma's die voor haar beschikbaar waren.

Een gebrek aan integratielessen, met o.a. taallessen, heeft ook een negatief effect op andere aspecten van het leven in Griekenland. Zonder deze begeleiding wordt het immers moeilijker om huisvesting te vinden en toegang te krijgen tot de arbeidsmarkt.

c. Huisvesting

Artikel 32 van de Kwalificatierichtlijn bepaalt dat Griekenland ervoor moet zorgen dat personen met internationale bescherming toegang tot huisvesting hebben.

In het AIDA rapport van 2020 wordt ondermeer bevestigd dat erkende vluchtelingen gediscrimineerd worden wanneer het aankomt op het vinden van huisvesting en opvang: p. 217 (eigen onderlijning)

(...)

De minister van asiel en migratie stelt zelf dat erkende vluchtelingen na hun erkenning geen recht meer hebben op huisvesting en dat zij volledig aan hun lot worden overgelaten. In maart 2020 werd een wet goedgekeurd waarbij de financiële en materiële hulp aan erkende asielzoekers sterk beperkt wort. Sinds de uitbraak van COVID worden zij tevens gevraagd om hun – door de overheid voorziene – accommodaties te verlaten. Duizenden mensen kwamen zo op straat terecht. Ook de daklozenopvangcentra kunnen de enorme toestroom van zowel Grieken als vluchtelingen niet aan.

Dakloosheid bij personen met internationale bescherming is een bijzonder groot probleem in Griekenland. Het feit dat de betrokkenen zo snel het opvangcentrum moeten verlaten, samen met een gebrek aan financiële ondersteuning voor huisvesting, kunnen uiteraard worden aangeduid als oorzaken van dakloosheid. Daarnaast kunnen vluchtelingen ook geen aanvraag indienen voor sociale huisvesting onmiddellijk na het bekomen van hun statuut; hiervoor moet men namelijk reeds langere tijd in Griekenland verblijven.

Daarnaast worden erkende vluchtelingen evenmin toegelaten op de arbeidsmarkt door de beperkingen en taalbarrières, alsook door de te hoge werkloosheidsgraad. Evenmin hebben zij recht op toegang tot een werkloosheidsuitkering: p. 219

"(...)"

Evenmin worden er voldoende lessen voorzien om volwassen erkende vluchtelingen de kans te geven om de taal te lezen, waardoor ze in een vicieuze cirkel terecht komen. P. 220

"(...)"

d. Sociale voorzieningen

Artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn stelt:

"(...)"

Zoals ook uit het asielrelaas van verzoekende partij blijkt, hebben vluchtelingen in de praktijk geen toegang hebben tot de nodige sociale voorzieningen. Hier faalt Griekenland opnieuw om vluchtelingen voldoende informatie te geven en te ondersteunen bij het doorlopen van de nodige procedures.

II.1.4 Het is dan ook duidelijk dat Griekenland zijn verplichtingen zoals voorzien in Kwalificatierichtlijn niet nakomt. Door het gebrekkig optreden van Griekenland was en zal het voor verzoekende partij onmogelijk zijn om haar rechten te laten gelden en te voorzien in haar elementaire levensbehoeften.

Zoals bepaald in het M.S.S.-arrest is de verwijdering van een vreemdeling naar levensomstandigheden waar hij in de onmogelijkheid is om in elementaire levensbehoeften, zoals huisvesting en medische zorgen, te voorzien strijdig met artikel 3 EVRM.⁶

Het feit dat een terugkeer naar Griekenland een schending van artikel 3 EVRM zou betekenen, heeft tot gevolg dat zij zich nog onmogelijk kunnen beroepen op de (gebrekkige) bescherming die hen werd toegekend in Griekenland.

Het administratief dossier bevat zelfs niets over de situatie van vluchtelingen en subsidiair beschermden in Griekenland! Dit is ronduit onvoorstelbaar en getuigt reeds van de vooringenomenheid en de gebrekkigheid van dit onderzoek.

De motieven van de bestreden beslissing zijn niet deugdelijk en schenden aldus tevens het beginsel van de materiële motiveringverplichting, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel.

Daarom wordt dan ook gevraagd de thans bestreden beslissing te vernietigen.

II.1.5 Ook Uw Raad vernietigde in een recent arrest dd. 8 april 2020 een onontvankelijkheidsbeslissing van het CGVS omdat de verzoekers al een internationaal beschermingsstatuut hebben in Griekenland.

Uw Raad oordeelde dat om een duidelijke beoordeling te maken van het risico op onmenselijke en vernederende behandelingen bij terugkeer, er naast de individuele omstandigheden ook rekening gehouden moet worden met de algemene situatie in Griekenland, zoals blijkt uit voorgelegde landenrapporten en objectieve informatiebronnen. Uw Raad interpreteerde in zijn beoordeling het arrest Ibrahim van het Europees Hof van Justitie (HvJ).

De feiten : een Syrisch gezin diende in 2016 een verzoek in tot internationale bescherming in Griekenland. Tijdens de procedure verbleven zij achtereenvolgens in een opvangcentrum en een individuele woning. Het gezin kreeg maandelijks een vergoeding uitgekeerd om te voorzien in hun levensonderhoud. Twee jaar later, wanneer het gezin de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg, werd hen meegedeeld dat hun opvang en financiële steun zou worden stopgezet. Aangezien het gezin moeilijkheden voorzag op vlak van werk, huisvesting en gezondheidszorg, besloot het gezin Griekenland te verlaten en internationale bescherming te vragen aan België.

Op 16 december 2019 nam het CGVS een beslissing tot niet-ontvankelijkheid voor het gezin omdat zij reeds internationale bescherming genieten in een andere lidstaat, met name Griekenland.

Dit op basis van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Verblijfwet (Vw). Volgens het CGVS brachten verzoekers geen elementen aan waaruit blijkt dat deze bescherming niet meer actueel of ontoereikend is.

Enerzijds wijst het CGVS op het feit dat er verschillen kunnen zijn in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Het CGVS stelt dat er geen sprake is van systematische tekortkomingen in Griekenland en dat verzoekers tijdens de procedure steeds toegang hadden tot hun basisrechten.

Anderzijds meent het CGVS dat verzoekers na het verkrijgen van hun statuut onvoldoende inspanningen hebben gedaan om hun situatie te verbeteren. Zij waren immers meteen vertrokken.

Het CGVS meent dat hieruit kan worden geconcludeerd dat verzoekers niet kunnen aantonen dat hun basisrechten bij terugkeer naar Griekenland in het gedrang komen en dat de levensomstandigheden daar niet beschouwd kunnen worden als een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de mens (EVRM).

De beoordeling door de RvV : de RvV verwijst in haar motivering naar de rechtspraak van het Europese Hof van Justitie (HvJ arrest Ibrahim van 19 maart 2019, C-297/17).

Overeenkomstig dit arrest is een beslissing tot niet-ontvankelijkheid mogelijk:

"(...) wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling (...)"

"De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot (...) een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (...)"

Daarbij gaat het om een situatie "die hem niet in staat stelt te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over een woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand zou brengen (...) onverenigbaar met de menselijke waardigheid."

Samenvattend stelt uw Raad dat in deze zaak moest aangetoond worden dat verzoekers bij een terugkeer naar Griekenland, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zouden terechtkomen.

Volgens het arrest Ibrahim moet dit aangetoond worden door 'objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens' die structurele en zwaarwegende tekortkomingen in de lidstaat blootleggen en daar schiet het CGVS volgens de RvV tekort.

Verzoekers hebben ernstige moeilijkheden aangebracht met betrekking tot huisvesting, tewerkstelling en medische zorgen en hebben dit kracht bij gezet door het toevoegen van enkele internationale rapporten in beroep. Zij klagen de slechte socio-economische omstandigheden in Griekenland aan, zeker voor een gezin met drie kinderen.

Het CGVS heeft deze bekommernissen onvoldoende onderzocht, noch tijdens de beoordeling van het verzoek als later in een aanvullende nota. Er kan hierdoor niet in redelijkheid worden geoordeeld dat deze moeilijkheden geen aanleiding kunnen geven tot een situatie van materiële deprivatie. Het feit dat verzoekers tijdens de asielpprocedure bijstand kregen, nadien geen pogingen hebben ondernomen om hun leven in Griekenland met een beschermingsstatus uit te bouwen en meteen Griekenland hebben verlaten, doet hier geen afbreuk aan.

Uw Raad stelt dat hoewel, in het licht van de Ibrahim-rechtspraak, de individuele omstandigheden belangrijk zijn, deze niet los gezien kunnen worden van de algemene situatie in Griekenland, zoals blijkt uit algemene landenrapporten en objectieve informatiebronnen.

Door het gebrek aan een omstandig en objectief onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, schendt de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel.

Gezien de huidige humanitaire crisis, de COVID uitbraak, de toestroom van vluchtelingen en de steeds strenger wordende beperkingen die door Griekenland worden genomen voor (erkende) vluchtelingen, kan niet anders dan besloten worden dat het terug sturen van verzoekende partij naar Griekenland een ernstige schending zou uit maken van artikel 3 EVRM."

2.2. Stukken

Als bijlage bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, dat aan de (adjunct-)commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren wanneer de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet mist dan ook juridische grondslag.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk

2.3.2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"(...)

De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;

(...)"

Deze bepaling vormt de omzetting naar Belgisch recht van artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2013/32/EU).

Te dezen blijkt uit verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier dat verzoeker op 6 mei 2020 in Griekenland internationale bescherming werd toegekend (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, Eurodac search result, en stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3). Dit wordt in het verzoekschrift niet betwist. Evenmin blijkt dat verzoeker thans niet langer internationale bescherming zou genieten.

Aangezien de geldigheid van verzoekers internationale beschermingsstatus niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er op dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, en dat hij er de hem verleende bescherming evenals de daaraan verbonden rechten niet zou (kunnen) genieten.

De Raad merkt in dit verband op dat de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(ssatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) berust. Eens hieraan is voldaan, zoals *in casu*, komt het toe aan de betrokken verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt om persoonlijk aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen. Verzoeker levert dit bewijs niet.

In dit kader brengt de Raad in herinnering dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het Verdrag betreffende de Europese Unie. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: Handvest) erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd.

De in artikel 33, tweede lid, a), van de richtlijn 2013/32/EU vervatte regeling vormt een uitdrukking van dit beginsel van het wederzijds vertrouwen tussen de Europese lidstaten. Dit beginsel vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, met name de artikelen 1 en 4, met het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 83-85, en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel betreft volgens de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) evenwel een weerlegbaar vermoeden. Er kan immers volgens het Hof van Justitie niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 86).

De weerlegging van het interstatelijk vertrouwensbeginsel vereist evenwel dat er sprake is van een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest in geval van overbrenging naar een andere lidstaat. Het vermoeden wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 90).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen deze tekortkomingen volgens het Hof van Justitie bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof van Justitie niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52, met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, *Jawo*, pt. 95).

Ten slotte heeft het Hof van Justitie in de relevante rechtspraak een aantal situaties aangehaald die niet volstaan om het vermoeden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel te weerleggen. Het gaat hierbij om:

- schendingen van de bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 92);
- het gebrek aan bestaansondersteunende voorzieningen of voorzieningen die duidelijk beperkter zijn dan deze die in andere lidstaten worden geboden, zonder dat betrokkenen evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van deze lidstaat, tenzij *“die omstandigheid tot gevolg heeft dat die verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93);
- het enkele feit dat de sociale bescherming en/of de levensomstandigheden gunstiger zijn in de lidstaat waar het nieuwe verzoek om internationale bescherming is ingediend dan in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 94);
- situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich meebrengen waardoor deze persoon terechtkomt in een situatie die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91);
- wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de statushouder als persoon die bescherming geniet in die andere lidstaat hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 101).

Vooreerst moet worden onderzocht of er in Griekenland sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*. Zoals hierboven reeds weergegeven, is de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereikt wanneer aan een aantal cumulatieve voorwaarden is voldaan, met name dat er sprake is van een onverschilligheid van de

autoriteiten van een lidstaat die tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid.

Te dezen geeft de door verzoeker in het verzoekschrift aangehaalde landeninformatie weliswaar aan dat statushouders in Griekenland geconfronteerd kunnen worden met moeilijkheden op het vlak van gezondheidszorg, integratievoorzieningen, huisvesting, tewerkstelling en sociale voorzieningen, doch deze informatie laat niet toe te besluiten dat de levensomstandigheden in Griekenland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar Griekenland *a priori* een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie waar de Griekse autoriteiten onverschillig tegenover (zouden) staan en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is.

Zonder voormelde moeilijkheden te bagatelliseren, leest de Raad in deze informatie geen situatie van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, waarbij deze *“tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken”*, ook al wordt de situatie in Griekenland gekenmerkt door grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 91). Verzoeker onderneemt in zijn verzoekschrift ook geen enkele poging om zulks aan te tonen.

Dat er geen sprake is van een dergelijke situatie, neemt niet weg dat er sprake is van een precare situatie waardoor voorzichtigheid en zorgvuldigheid zijn geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van statushouders in Griekenland. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 89). Voorts is het mogelijk dat de persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie (zie HvJ 19 maart 2019, C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, *Ibrahim e.a.*, pt. 93, en HvJ 16 juli 2020, C-517/17, *Addis*, pt. 52).

Te dezen blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker Griekenland zou hebben verlaten omdat hij er zou zijn geconfronteerd met racisme en discriminatie, omdat hij er vijf keer gearresteerd zou zijn door de politie in het kader van identiteitscontroles, omdat hij er geen medische zorg zou hebben gekregen voor zijn huidprobleem en omdat hij er moeilijkheden zou hebben gekend op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, huisvesting en integratie.

In de bestreden beslissing wordt op goede gronden als volgt gemotiveerd over de door verzoeker aangehaalde redenen waarom hij Griekenland heeft verlaten:

“Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als verzoeker om internationale bescherming in Griekenland, dus vooraleer er u internationale bescherming werd verleend, geconfronteerd werd met racisme en discriminatie op het eiland Leros zoals protesten van eilandbewoners tegen het vluchtelingenkamp waar u verbleef, moet worden opgemerkt dat deze feiten zich situeren op een welbepaalde plaats, gedurende een welbepaalde periode en binnen een welbepaalde context. Dit geldt ook voor het handgemeen dat zou zijn ontstaan toen de politie er werd bijgehaald omdat u en anderen het kamp weigerden te verlaten vlak nadat u had vernomen dat uw verzoek om internationale bescherming was ingewilligd (CGVS, pg 4). U kon op dat moment een aanvaring met de politie hebben vermeden indien u de vraag van de begeleiders om het kamp te verlaten zou hebben gerespecteerd (CGVS, pg 4). Bijgevolg is deze situatie niet zonder meer representatief voor de kwalificatie en beoordeling van uw situatie als begunstigde van internationale bescherming nadien, aan wiens status, overeenkomstig het recht van de Unie, diverse rechten en voordelen verbonden zijn.

Waar u inriep dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland vijf keer werd gearresteerd door de Griekse politie in het kader van identiteitscontroles (CGVS, pg 5) in een periode van ongeveer twee maanden en dat daarbij verbaal en fysiek geweld werd gebruikt door politieagenten, moet worden opgemerkt dat uw verklaringen hieromtrent bijzonder vaag bleven zodat er mag worden getwijfeld aan de geloofwaardigheid van deze aanhoudingen. Hoewel u dus vijf keer zou zijn

vastgehouden door de politie totdat uw identiteit kon worden vastgesteld aan de hand van vingerafdrukken, kon u geen antwoord verstrekken op verschillende vragen naar de plaats van aanhouding en de plaats van vasthouding. Een eerste keer werd u opgepakt in de buurt van een grote kerk waarvan u de naam niet kon geven en werd u naar het politiekantoor gebracht dat u niet nader kon specificeren (CGVS, pg 5, pg 6). Het tweede politiekantoor waar u terecht kwam zou 'ergens buiten de stad' liggen en u bleef er twee dagen (CGVS, pg 6). Indien u twee dagen vertoeft in een politiekantoor mag toch verwacht worden dat u het politiekantoor zou kunnen benoemen of beter zou kunnen situeren. Bij de tweede arrestatie werd u meegenomen van bij een markt of een soort winkelcentrum waarvan u evenmin de naam kende (CGVS, pg 6). Naar welk politiekantoor u bij uw vijfde arrestatie zou heen gebracht zijn, bleef ook onduidelijk (CGVS, pg 7). U kwam niet verder dan een verwijzing naar een 'achterwijk' waar u meestal verbleef (CGVS, pg 7).

Daarnaast hebt u de arrestaties en het politiegeweld dat u zou hebben ondergaan helemaal niet vermeld in het kader van uw interview bij de DVZ. Indien u werkelijk tot vier maal toe zou geslagen zijn door de Griekse politie in Athene, is het weinig geloofwaardig dat u dit volledig ongemoeid laat wanneer u op de DVZ wordt gevraagd een overzicht te geven van de redenen waarom u gevlucht bent uit Griekenland (DVZ, vragenlijst CGVS, punt 3.5). Uw uitleg dat u alles kort moest vertellen bij de DVZ, kan dan ook niet volstaan om deze omissie te verantwoorden (CGVS, pg 7).

Tevens moet worden aangestipt dat u eventuele problemen met de Griekse politie in de toekomst zou kunnen vermijden door ervoor te zorgen dat u zichzelf kunt identificeren ten overstaan van de Griekse autoriteiten in geval van een identiteitscontrole. U verklaarde in dat verband dat u geen verblijfsvergunning had, omdat het niet mogelijk was geweest om uw documenten aan te vragen omdat u heel snel het kamp op Leros moest verlaten en u niet naar het kantoor kon gaan op Leros waar u een verblijfsdocument zou moeten aanvragen. U zou zich niet hebben kunnen wenden tot de bevoegde dienst omdat er demonstraties waren tegen migranten op Leros in die periode en het kantoor ver lag van het strand waar u sliep en u geen geld had voor een taxi of een bus en het daarbij ook riskant was (CGVS, pg 9). Het lijkt onwaarschijnlijk dat u omwille van deze redenen er niet in zou geslaagd zijn om in de periode van mei 2020 tot augustus 2020 geen enkele keer het kantoor te bereiken waar u een verblijfsdocument diende aan te vragen. Hoe dan ook zult u in Griekenland de nodige stappen moeten zetten en u in regel moeten stellen met de Griekse regelgeving om het juiste verblijfsdocument aan te vragen.

Op die manier zou u er eveneens voor kunnen zorgen dat een van de andere problemen die u aanhaalde zich niet meer zullen herhalen, namelijk dat u geen medische zorg zou hebben gekregen voor uw huidprobleem. U verklaarde namelijk dat je jezelf moet kunnen identificeren als je naar het ziekenhuis gaat en dat u wel bescherming kreeg maar geen (verblijf)kaart had (CGVS, pg 9). Wie geen documenten kon voorleggen moest meteen veel geld betalen (CGVS, pg 9). Gelet op deze verklaringen mag er worden aangenomen dat u wel degelijk over medische zorgen zou kunnen beschikken in Griekenland wanneer u die zou nodig hebben.

Waar verder uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geconfronteerd werd met erg precare en moeilijke levensomstandigheden op het vlak van werkgelegenheid, sociale bijstand, huisvesting en integratie – u haalde aan dat u geen onderdak had in Athene, dat u van augustus 2020 tot uw vertrek in januari 2021 op straat moest slapen, dat u geen geld had, dat u geen werk had, dat u de taal niet sprak (CGVS, pg 4) – moet vooreerst worden opgemerkt dat op grond hiervan niet kan worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u niet op overtuigende wijze aan dat u ernstige pogingen ondernomen hebt om er uw rechten te doen gelden. U hebt niet alle mogelijkheden uitgeput om uw situatie te verbeteren. Uit niets blijkt dat u effectief bijstand zou hebben aangevraagd aan de Griekse overheid nadat u de status van subsidiaire bescherming werd toegekend. U toont op geen enkele wijze aan dat de Griekse overheid u elke vorm van bijstand zou weigeren. U zou zich tot het Rode Kruis hebben gewend voor humanitaire hulp, maar zij zouden onbereikbaar zijn (CGVS, pg 8). Andere humanitaire organisaties hebt u niet gecontacteerd om hulp te zoeken op het vlak van huisvesting of tewerkstelling, want u kende enkel het Rode Kruis (CGVS, pg 8). U hebt zelf op geen enkel moment concrete pogingen ondernomen om aan werk te komen. U hoorde van uw landgenoten dat het zinloos was omdat u omwille van uw huidskleur toch geen werk zou krijgen en er waren geruchten dat mensen werden gerepatrieerd omdat ze werk zochten (CGVS, pg 7) U legde zich daar bij neer en u ging niet effectief op zoek naar een job.

Nochtans moet in het licht van hoger genoemd vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland geëerbiedigd worden, waaronder het gegeven dat de daar aanwezige autoriteiten in beginsel in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden, redelijkerwijze van u verwacht worden dat u alle mogelijke middelen uitput die het recht in Griekenland u biedt, evenals dat u dit uitvoerig en omstandig documenteert, wat hier niet het geval is.

Tot slot dient te worden aangestipt dat u die beweerde zelfs geen geld te hebben voor een ticket voor de bus of een taxirit op Leros, er wel in slaagde met de hulp van uw familie een smokkelaar in te schakelen die u voor een aanzienlijke geldsom (verklaring DVZ, punt 31: 2000 dollar, CGVS: 1000 dollar, pg 10) in het bezit stelde van een vals paspoort om per vliegtuig vanuit Griekenland naar België te reizen. Dit getuigt van keuzemogelijkheden en een mate van zelfredzaamheid."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het stellen dat hij uitgebreid heeft verteld over zijn problemen en vrees, het ontkennen dat hij zich kan beroepen op de hem in Griekenland verleende bescherming en het herhalen van zijn eerder tijdens het gehoor voor het CGVS gegeven verklaringen over het feit dat hij na het verkrijgen van zijn statuut op straat moest slapen, over het niet krijgen van medische hulp, over de discriminatie omwille van zijn huidskleur, over zijn wedervaren met de politie en over het niet vinden van werk, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke.

Door voorts nog te laten gelden dat hij geen toegang kreeg tot taallessen of een professionele opleiding toont verzoeker niet *in concreto* aan dat er in Griekenland voor hem geen opleidingen of taallessen beschikbaar waren. De Raad wijst er in dit verband op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis, dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan verzoekers internationale beschermingsstatus, onder meer inzake de toegang tot werkgelegenheid, huisvesting en integratievoorzieningen, en waarvan verzoeker gebruik kan maken. De loutere beweringen dat hij geen toegang had tot (taal)onderwijs en dat hij geen informatie zou hebben gekregen over mogelijke integratieprogramma's kunnen dan ook niet overtuigen.

Verzoeker slaagt er ook aan de hand van algemene landeninformatie over de levensomstandigheden van (erkende) vluchtelingen in Griekenland niet in om de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen te weerleggen of te ontkrachten. Hoewel de bronnen die in het verzoekschrift worden geciteerd getuigen van diverse problemen op socio-economisch vlak in hoofde van vluchtelingen in Griekenland, blijft verzoeker, zoals blijkt uit het voorgaande, in gebreke om aan te tonen dat zijn levensomstandigheden in Griekenland de vereiste drempel van zwaarwichtigheid bereiken. De loutere verwijzing naar algemene landenrapporten volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar Griekenland buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen, gelet op de pertinente en correcte vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn persoonlijke omstandigheden. Verzoeker dient zelf *in concreto* aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, *in casu* Griekenland, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Hij blijft daartoe evenwel in gebreke.

De verwijzing naar het arrest *M.S.S.* van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens en naar een arrest van de Raad van 8 april 2020 is niet dienstig, nu rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen.

Met de summiere en algemene verwijzing naar "*de huidige humanitaire crisis, de COVID uitbraak, de toestroom van vluchtelingen en de steeds strenger wordende beperkingen die door Griekenland worden genomen voor (erkende) vluchtelingen*" brengt verzoeker evenmin concrete en op zijn persoon betrokken elementen aan die de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht kunnen stellen.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de redenen waarom hij meent zich niet (meer) te kunnen beroepen op de bescherming die hem door de Griekse autoriteiten wordt verleend, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Alles samengenomen is de Raad van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Griekenland reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Griekenland zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen. Zijn verzoek om internationale bescherming dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Gezien verzoeker internationale bescherming geniet in Griekenland, is er in België geen behoefte aan internationale bescherming.

Een schending van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending aangetoond van artikel 3 van het EVRM. De Raad wijst er hierbij bovendien nog op dat de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel inhoudt.

2.3.3. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de (adjunct-)commissaris-generaal oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid uiteen te zetten waarom artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet in zijn specifieke situatie niet van toepassing is en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Somali machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.4. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3°, van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.5. Waar verzoeker uiterst subsidiair vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de (adjunct-)commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN